

Дмитришина В.А.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Державна влада є однією з визначальних ознак держави як специфічної форми організації суспільства. З моменту прийняття Україною незалежності, а особливо впродовж останніх років як за кордоном, так і в Україні значно зросла увага до проблеми функціонування державних органів. У концепції правової держави, лежить ідея про необхідність підкорення державних органів праву заради гарантування і захисту прав і свобод людини і громадянина. Але разом з цим право також і обмежує державу вже самим фактом існування правил і процедур, завдяки яким індивід знає, як себе поводити та якої поведінки він може очікувати від інших суб'єктів. Зокрема, державні органи формують державну владу.

Державна влада, в свою чергу – це реальна здатність державних органів, які сформовані, організовані та функціонують на основі демократичних принципів, реалізувати функції та завдання держави. Реалізація державної влади означає її матеріалізацію, тобто перетворення з реальної здатності впливати на суспільні відносини на власне «вплив», втілення цілей державно-владної діяльності в конкретні суспільні відносини. Від імені народу, як єдиного джерела державної влади, цей вплив здійснюється відповідними державними органами у визначених Конституцією та законами організаційно-правових формах, з використанням притаманних саме ним методів такого впливу.

За ст. 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову гілки [1].

Діяльність кожної гілки влади ґрунтується на принципах, що являють собою законодавчі відправні засади, ідеї (положення), які виступають базисом формування, організації та функціонування органів публічної влади. Принципи організації та діяльності органів державної влади дістали закріплення в Конституції та в законах України, і їх можна поділити на дві групи [5]:

1) універсальні (загальні) – принципи, які притаманні всім видам органів державної влади, державному апарату України в цілому;

2) спеціальні – принципи, що визначають побудову й функціонування лише окремих видів органів державної влади і пов'язані зі специфікою здійснення відповідних видів державної діяльності.

Універсальними конституційними принципами організації та діяльності органів державної влади України є: принцип суверенності та єдності системи органів державної влади; принцип поділу влади; принцип законності; принцип участі

нашій державі спричинена слабким контролем щодо використання природно-ресурсного потенціалу, низьким рівнем екологічної безпеки, дуже високим ступенем зношення основних фондів, а саме головне недостатнім обсягом інвестицій у розвиток прогресивних природоохоронних технологій.

У багатьох довідкових виданнях поняття «потенціал» визначається як сукупність усіх можливих засобів, запасів, джерел, що є в наявності й можуть бути використані для досягнення певної мети. Поняття еколого-економічного потенціалу на державному рівні трактується як теоретично доступні для використання ресурсів властивості екологічних систем країни. В.П. Руденко вважає, що природно-ресурсний потенціал країни, який оцінений економічно, виступає і національним багатством. Також, В.А. Барановський, В.П. Руденко, Л.М. Бондаренко, З.В. Герасимчук вважають, що еколого-економічний потенціал регіону – це ступінь екологічної рівноваги в інтегрованій геосистемі «суспільство-природа» та її здатність використовувати антропо-екологічну й виробничу функції. Інші вчені розглядають ці поняття як антропогенне навантаження на територію, що не зумовлює збільшення зворотного негативного впливу природних систем на господарський розвиток, а також не погіршує стан здоров'я населення.

Концепція управління повинна пов'язувати в єдине ціле 3 основні регіональні підсистеми, а саме інституціональну, соціально-економічну та екологічну. У контексті цієї концепції необхідно приділяти увагу на дослідженні еколого-економічних взаємозв'язків між елементами інституціональної, соціально-економічної та екологічної підсистем регіону. Необхідно зазначити, що для успішної реалізації концепції управління необхідною умовою є обов'язкове вартісне вираження усіх взаємозв'язків між елементами екологічної та соціально-економічної підсистем регіону, яке може характеризуватися обсягами доходів та витрат соціально-економічної та інституціональної підсистем регіону. Характер таких взаємозв'язків залежить від ступеня антропогенного тиску соціально-економічної системи на довкілля.

У ринкових умовах господарювання однією з основних умов врахування вимог еколого-економічної безпеки регіону є не перевищення інтегрального антропогенного навантаження на довкілля відновлюваної здатності його екологічної підсистеми. Кожен регіон має свої індивідуальні максимально припустимі значення антропогенного навантаження на довкілля, які обумовлені індивідуальною здатністю його екологічної підсистеми до асиміляції розміщення забруднювальних речовин та самовідновлювання.

Врахування вимог еколого-економічної безпеки регіону допоможе привести у відповідність темпи економічного розвитку регіону та індивідуальні можливості його екологічної підсистеми. Тобто темпи економічного розвитку регіону повинні знаходитися у межах діапазону допустимих значень – відповідати індивідуальним темпам асиміляції забруднювальних речовин та самовідновлення екологічної підсистеми регіону.

жави студентам: пряма фінансова допомога у вигляді оплати освіти (гранти, стипендії); непряма допомога шляхом надання позик. При цьому заклади можуть продовжувати отримувати державні кошти, проте непрямим методом.

Основним видом непрямого підходу фінансування вищої освіти може бути ваучерне фінансування. Заклади освіти повинні бути повністю незалежні в установленні розміру плати за навчання, тоді як втручання держави буде здійснюватися через підтримку студентів у формі індивідуальних грантів, обсяг яких буде співставлятися з обсягом державного фінансування. Розмір підтримки студентів у формі грантів може бути менший або рівний платі за навчання в закладах вищої освіти.

Одним з важливих непрямих механізмів у державному фінансуванні вищої освіти може виступити система податкових пільг, а також пільгових кредитів і страхування.

Такі методи фінансування державою закладів освіти сприяли б конкуренції між ними за залучення студентів, більшій виборності в державному фінансуванні освітньої системи.

Шанасва-Цимбал Людмила Олексіївна,

Здобувач Академії муніципального управління

УПРАВЛІННЯ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ РЕГІОНУ

Україна є невід'ємною частиною світової соціально-економічної системи, діяльність якої базується на необмеженому використанні природних ресурсів у господарському обігу, що призводить до забруднення довкілля та виснаження природно-ресурсного потенціалу країни, сприяє поглибленню екологічної кризи та появи перед Україною глобальних еколого-економічних небезпек. В сучасній економічній системі в умовах глобалізації необхідно намагатися досягти такого стану, при якому вплив будь-якої економічної діяльності не входить за рамки обмежень еколого-економічної безпеки. В цих умовах виникає необхідність використання такого економічного показника, який дає можливість одночасно охарактеризувати як сучасний стан взаємозв'язків соціально-економічної та екологічної підсистем регіону, так і побудувати достовірну модель їх розвитку на перспективу.

Важливі для України проблеми, пов'язані із взаємозв'язком між економічним зростанням та станом довкілля, визначенні у «Концепції національної екологічної політики України на період до 2020 року». У відповідності до затверджених Верховною Радою України «Основних напрямків державної політики України у галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки» сучасну екологічну ситуацію в Україні визнано кризовою та окреслено основні напрями її поліпшення. Так Н.А.Малиш вважає, що екологічна криза в

громадян у формуванні й діяльності органів державної влади та принцип позапартійності. Зокрема, у літературі, крім названих, виділяють також інші загальні принципи, а саме: соціальної справедливості; гуманізму і милосердя; поєднання переконання і примусу; привселюдності, відкритості і врахування громадської думки, професіоналізм і компетентність; ефективність; самостійність; рівний доступ громадян до державної служби; відповідальність держави за діяння своїх органів та посадових осіб; поєднання загальнодержавних і місцевих інтересів, тощо [2, с. 96-179].

Спеціальні принципи організації та діяльності органів публічної влади є досить різноманітними і обумовленими специфікою кожного з них.

Розглянемо принципи організації та діяльності таких органів: 1) Кабінет міністрів; 2) Верховна Рада України, 3) Конституційний Суд України.

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. На це вказують особливості його правового статусу, повноваження його посадових осіб, організація діяльності та відносини з іншими органами, що входять у систему органів виконавчої влади.

Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, указами Президента України, постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України (ч. 3 ст. 113 Конституції України).

Діяльність Уряду України ґрунтується на принципах: верховенства права, законності; поділу державної влади; безперервності; колегіальності; солідарної відповідальності; відкритості та прозорості.

Верховна Рада України – це орган законодавчої влади України, який називається парламент. Парламент завжди був найважливішою формою представницького народовладдя. Його головне призначення – законодавче регулювання суспільних відносин, прийняття законів, які б виражали волю народу, представляли народ і втілювали його інтереси. Верховна Рада займає провідне місце серед вищих органів державної влади, у першу чергу завдяки своїм законодавчим повноваженням, а також виступає в якості центральної ланки політичної системи України, визначаючи основні засади внутрішньої та зовнішньої політики нашої держави. Парламент є ареною боротьби різноманітних політичних сил країни, інструментом досягнення згоди у суспільстві і соціально-політичного компромісу.

Принципи організації й діяльності українського парламенту прямо чи опосередковано відображені у Конституції України та Регламенті Верховної Ради України [3, с. 34].

Аналіз названих актів дає можливість виділити наступні принципи: народовладдя; законність (легітимність); виборність; колегіальність; гласність; діяльність парламенту на професійних засадах.

Згідно зі ст.147 Конституції України та ст.1 Закону «Про Конституційний Суд України» Конституційний Суд є єдиним органом конституційної юрисдикції в Україні.

Спеціальні Конституційні Суди існують у таких країнах, як Австрія, Болгарія, Італія, Федеративна Республіка Німеччина, Російська Федерація, Туреччина, Кіпр. Вони створені для виконання функцій охорони Конституції держави і не входять до системи загальних судів.

Правовою основою діяльності Конституційного Суду України є Конституція України, Закон «Про Конституційний Суд України» та інші закони.

Конституційний Суд України будує свою діяльність на таких принципах, як верховенство права, рівноправність суддів, незалежність, колегіальність, гласність, змагальність, повнота та всебічність розгляду справ, обґрунтованість прийнятих рішень [4, с. 43].

Як висновок, можна сказати, що діяльність державних органів базується на таких принципах: законності, незалежність, гласність, прозорість та інших принципах, притаманних кожному органу окремо. Кожен із органів державної влади несе неocenенну роль у підтриманні державного ладу.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Орзіх М.П. Сучасний конституціоналізм в Україні. Вступ до українського конституційного права. / М.П. Орзіх, А.Р. Крусян. – К.: 2006. – с. 96-179.
3. Ославський М.І. Виконавча влада в Україні: організаційно-правові засади. Навч. посіб. / М.І. Ославський. – К.: Знання, 2009. – с. 156.
4. Скомороха В. Конституційний Суд України: Досвід і проблеми / В. Скомороха – К.: Юридичний вісник України. – 1998. – с. 134.
5. Юринець Ю.Л. Конституційне право України. Навч. посіб. / Ю.Л. Юринець. – Ужгород: ФОП Бреза, 2014. – 368 с.

Дудник Н.С.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ЗАГАЛЬНІ ПОНЯТТЯ ПРО ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНИ ТА ЙОГО ОЗНАКИ

На сучасному етапі розвитку України досить важливим є питання про становище індивіда у суспільстві та державі, а саме правовий зв'язок особи з державою, тому актуальним є поняття громадянства України, яке виступає як найважливіша передумова обов'язку держави захищати в повному обсязі права і свободи своїх громадян [4].

До того ж, прозорі й чіткі механізми розподілу бюджетних коштів на освіту відсутні на всіх рівнях, що провокує їх нецільове використання і таким чином ще більше загострює проблему фінансування.

Отже, нові механізми державного фінансування системи освіти формуються в умовах зменшення державного фінансування сфери освіти і розвитку ринкових відносин у освітній системі. Існуючий рівень бюджетного фінансування освітньої галузі не задовольняє повною мірою навіть її поточні потреби, в результаті чого воно не має інвестиційного характеру, не забезпечує модернізації і розвитку системи освіти України.

Особливістю державної політики у сфері освіти є системне обмеження участі корпоративного сектору у фінансуванні навчальних закладів. Не існує жодної реальної програми заохочення бізнесу до фінансування вищої освіти: немає ані податкових пільг, ані програм софінансування, ані державних гарантій інвестицій в освіту, ані гарантій банківських кредитів. Незначним є обсяг фінансування здобуття вищої освіти за рахунок коштів місцевих бюджетів.

Виділимо два основні напрямки зміни механізмів державного фінансування вищої освіти в умовах розвитку ринку освітніх послуг, а саме: формування квазіринків у державному секторі освіти; розвиток контрактації в сфері освіти.

Необхідність вирішення проблем, пов'язаних з фінансовим забезпеченням розвитку вищої школи, вимагає впровадження нових підходів до фінансування за рахунок загального фонду державного бюджету та розширення кола власних надходжень бюджетних установ. Розвиток вищої школи в ринкових умовах господарювання неможливий без посиленої уваги до розробки нових методологічних підходів до організації та поточного планування доходів і витрат, розробки напрямів розвитку вищих навчальних закладів.

Орієнтуючись на величину проголошену в Законі України «Про освіту», розробку державного бюджету слід починати з фіксації обсягів фінансування освіти та інших галузей соціально-культурної сфери, виходячи з принципу максимального повного задоволення їхніх потреб. Тільки такий варіант формування державного бюджету дійсно забезпечить пріоритетність розвитку освіти та соціально-культурної сфери в цілому, дозволить остаточно подолати загрозливу тенденцію зниження частки державних витрат на освіту у валовому внутрішньому продукті, що наразі спостерігається.

Що ж до фінансування системи освіти, то держава може здійснювати його шляхом: вкладання коштів у різні фактори виробництва освітніх послуг; фінансування конкретних навчальних закладів; надання фінансової підтримки безпосередньо тим, хто навчається, – кінцевим споживачам освітніх послуг.

Що стосується вищої освіти, то дуже доречною була б так звана схема фінансування «гроші ходять за студентом», тобто виділення фінансування не ВНЗ, а студенту. Відтак, варто виділити два можливі види фінансової допомоги дер-